

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Anketa o radosti
- ✓ Radost pomáhat (*J. Kohoutová, D. Bošková*)
- ✓ Jestli pojedíš do Daňkovic (*FHH*)
- ✓ Plesám, plesáš, plesáme (*M. Hellerová*)
- ✓ Debatní klub seniorů (*D. Fišer*)
- ✓ Úsměvná vzpomínka (*M. Študentová*)
- ✓ Kalendář na únor

Ovoce Ducha svatého je radost

Určitě je dobré si to opakovat. Jsme totiž stále v pokušení vidět jen to špatné, „malovat čerta na zed“, naříkat si na to, jak se máme špatně a všechno bude ještě horší. Když se dostanu do společnosti, kde se vedou

jen takové pesimistické řeči, udělá se mi nevolno. Bere to radost, víru, elán. Jistěže je nezdravé žít v dětské naivitě, ale nezdravější je žít v chorobném pesimismu. Pesimismus, „malování čerta na zed“, je od ďábla, ale radost je ovoce Ducha svatého.

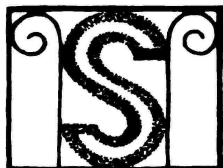
Radost je úzce spojena se zpěvem a hudbou. Martin Luther říkal, že ďábel nemá rád hudbu a zpěv. Tam, kde se zpívá, ďábel nemá místo. Je to docela dobrá rada a navíc dobře zapamatovatelná.

Radost je úzce propojena s vděčností. Vděčnost je základem zbožnosti. Když člověk prožije údiv nad tím, co všechno z Boží milosti dostává, děkuje Bohu, je vděčný, raduje se. Až do nedávna jsem si myslel, že tady je možné začít rozhovor věřících lidí s nevěřícími. Vždyť přece všichni zažíváme ten údiv. Ve svém přesvědčení jsem byl ale značně znejistěn. Dnešní člověk prý vnímá skutečnost jinak. Když se mu daří, je spokojen sám se sebou, že je dobrý a schopný, a když se mu nedaří, prožívá hněv nad nespravedlností a závist. Tak nevím, jak to je. Jedno ale vím jistě: kdo je vděčný, prožívá radost, která je ovocem Ducha svatého.

Apoštol Pavel píše o radosti často. Radost, podle Pavla, patří bytostně ke křesťanské víře. Snad nejznámější verš o radosti můžeme číst v Pavlově epištole Filipským: „Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím, radujte se.“

pokračování uvnitř čísla

Z jednání staršovstva 12. 1. 2012

(zkráceno)

Co se uskutečnilo:

- sváteční shromáždění, silvestrovské posezení (velmi vydařené, účast 55), mládež v Daňkovicích spokojena
- z úřadu Městské části Praha 6 jsme obdrželi příspěvek na zhotovení nápisu (zhotovitel K. Sýkora). Byl schválen tento nápis na jedné a na druhé straně chodby: FARNÍ SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ PRAHA - DEJVICE, MODLITEBNA, KANCELÁŘ
- byla provedena oprava vedení topení pod kotlem (firma od pana Hofmana), spraveno zavírání vody na WC (pracovník firmy J. Křivohlavého), vymalována kotelna a sprcha u kanceláře po zatečení vody z horního patra, provedeny další nátěry dveří v nových suterénních prostorách (A. Hudcová)
- začal prodej knih ze sborové knihovny (seznam a distribuci zajišťuje J. Cihlová)

Co nás čeká:

- realizace vydání DVD o P. Pitterovi a rozeslání do sborů - ředitelka Film & Sociologie paní Poláková navrhuje provedení v jazykových mutacích
- datum VSS stanoveno předběžně na 18. 3., A. Hudcová připraví opět zprávu o životě sboru, T. Černožský dodá finanční zprávu
- na příštím jednání staršovstva bude projednána finanční zpráva, rozpočet, nutno pamatovat na potvrzení o darech (T. Černožský)
- byla vykonána sbírka na vikariát a bohoslovce

Hospodářské záležitosti

- nutno dokončit úpravu suterénních prostor a sklepů - vzhledem k budoucí opravě a rekonstrukci výtahu v domě bude provedena výměna sklepních kójí - již domluveno se SR
- přemýšlet o vybavení nových prostor

Z došlé pošty

- obdrželi jsme poděkování za krabice od bot - posláno e-mailem
- poslední týden v lednu se faráři účastní farářského kurzu, zastupovat bude br. Tomášek
- od února do května budou u nás ve sboru organizovány pastorálky, jde o pravidelná setkávání cca 45 farářů a dalších členů seniorátu od 9 do 13 hodin - nutno zajistit občerstvení, pomocníci se mohou hlásit u A. Hudcové
- Noc kostelů se připravuje na 1.6.; o přípravu byli požádáni Hana a Martin Volní
- br. Podhorský je v domácím ošetření, již může chodit
- sestra Dušková se těší celkem dobrému zdraví - návštěva farářů

Ovoce Ducha svatého je radost

(pokračování z titulní strany)

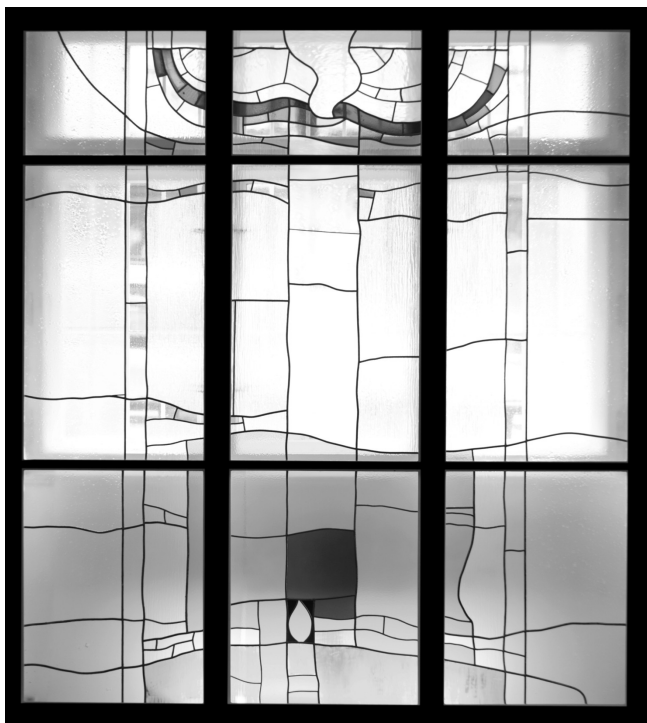
Jsou to krásná slova, ale současně jsou to slova, která vyvolávají otázky. Jak se člověk může radovat stále? V životě se přece střídají chvíle radosti a chvíle smutku. A jak se máme radovat ve chvílích, kdy se nám nedaří, kdy ztratíme někoho blízkého, kdy nás zradí přítel atd.? To přece není možné. Ano, to možné není a není ani dobré se do radosti nutit, když přichází smutek. Ale Pavel to patrně myslí úplně jinak. Chce povědět, z čeho se můžeme radovat opravdu stále. Z Boží lásky, která nám byla zjevena v Ježíši Kristu. Ta je stálá, z té se můžeme radovat vždycky. Hezky to vyjadřuje jedna písnička: „Radujte se, bratři, neboť blízko je Pán. On slabým dodá sílu, že půjdou zase dál, a každou bolest ztiší a v radost změní žal; jen spolu v lásce žijte, i když je doba zlá, a vzhůru pozdvihněte svá srdce znavená.“

Tak jsme se vrátili k písničce a možná bude dobré u ní skončit. Radost a písnička jsou si blízko. Z toho plyne poučení: Hodně zpívejme; tam, kde se zpívá, není ďábel, protože ďábel nemá písničky a zpívání rád, ale vane tam Duch svatý. Je samozřejmé, že to neplatí o hloupých písničkách, ale těch je málo.

(Poznámka: řecký pozdrav zní „chairein“, to se překládá: Buďte zdraví; ale doslova to znamená: Mějte radost. Radost a zdraví tedy spolu také velmi úzce souvisí.)

Petr Hudec

(Radost, okno za stolem Páně vlevo)

ANKETA O RADOSTI

1/ Z čeho jste měli v uplynulé době takovou radost, že se vám to bez přemýšlení vybaví?

2/ Co by vám v nadcházejícím roce udělalo největší radost?

Ludmila Sýkorová:

1/ Z dětí, vnoučat.

2/ Zdraví mých nejbližších.

Rut Bízková:

1/ Spíše z koho: ze syna.

2/ Kdyby se nesplnily všechny ty černé předpovědi, kterých jsou plné noviny.

Míla Jelínková: 1/ Udělala jsem doma malou anketku a zjistila jsem: Vojtovi udělalo radost, že dostal nové tepláky a má v čem hrát fotbal. Terezka má stále ještě radost, že ji pustili z nemocnice a ten slepák si to rozmyslel. Aničce udělala radost paní ředitelka ve školce, když si od ní vzala dárek a dala jí za něj velkou pusu. Morče je šťastím bez sebe, že jsme ho vrátili do klece a má čerstvé seno. Luděk má prý radost, že dlouho nebylo nic s kokosem. Já mám radost, když má radost někdo vedle mě.

2/ No a co by nám udělalo radost? Každý má své sny, jiná učitelka ve škole, jiný šéf, dort se želé, hodně trávy a hodně sluníčka a prý také hodně tance.

Dana Balíková:

1) Radosti trvale prožívám takové drobné z rodiny, třeba když se nám podaří sednout kolem stolu, povídat si, nedohadovat se a užívat si této chvíle. Nejvíc mě potěšilo pěkné, tiché a poklidné odpoledne na krásné výstavě Bohuslava Reynka.

2) V nadcházejícím roce by mi udělalo nejvíc radost, kdybychom zůstali zdraví a nepřestali si vážit toho, že máme kde bydlet a co jíst .

Jan Čapek, bývalý dejvický farář:

1/ Měl jsem radost z toho, že naši lidé svou účastí při pohřbu prezidenta Václava Havla dali tak zřetelně najevo, že jsou to lidé ušlechtilí.

2/ Radost by mně udělalo, kdyby naši politikové začali být velkorysí, tolerantní, prozíraví a přinášeli zajímavé a dobré ideje.

Wanda Dobrovská:

1) Skoro každý den mám z něčeho radost, většinou i vícekrát, jsou to malé radosti ze setkávání s lidmi, z východů Slunce nad Prahou (které vidím z balkonu), z Božího vedení.

2) "Více obyčejné slušnosti" (K. Vonnegut).

RADOST POMÁHAT

Často slyšíme v ohláškách: Bazar šatstva - sestry Kohoutová / Bošková. Prodej podzemních plodů - sestry Kohoutová / Bošková. A podobně..... Milé sestry, jste známý "tandem". Jak k tomu došlo, že jste se daly dohromady?

Jana Kohoutová: S Drahuškou Boškovou jsme se znaly od dětství z nedělní školy a z mládeže, ale spolupráce při dobročinných akcích začala hlavně po roce 1989, kdy nastaly nové možnosti.

Drahomíra Bošková: Teprve teď si uvědomuji, že jsme "tandem". Velmi si Jany vážím - z mnoha důvodů. Zním ji asi odjakživa. Za ta léta, co takto působíme, jsme zjistily, že se docela dobře doplňujeme a nevadíme si při práci a vzájemně se respektujeme.

Jak vás napadlo pustit se do takovýchto dobročinných akcí?

JK: V roce 1990 jsme vyslechly přednášku paní Dany Němcové a Věry Roubalové o uprchlících u nás a oslovilo nás to. Požádaly jsme je, aby pro nás vytypovaly nějaké rodiny z Afghánistánu. Chtěly jsme jim pomoci. Tři afghánské rodiny, které nám byly doporučeny, potřebovaly finanční pomoc. Tak začaly bazary u Salvátora, pracovala na tom celá skupina.

Můžete nám prozradit každá něco o sobě: odkud pocházíte, ve kterém sboru jste vyrůstaly, kdo nebo co vás formovalo....?

DB: Jsme protestantská rodina po několik generací. Rodiče chodili k Salvátoru, oddával je farář Čapek. A tak i já byla u Salvátora od malička.

JK: Co mě formovalo? Měla jsem velmi laskavé rodiče a to bylo pro mne úžasné zázemí. U Salvátora jsem chodila do nedělní školy, kde na mne působil zejména kurátor Vladimír Voral, bratr Mazel, kterého si možná mnozí pamatují z Kalicha, Josef a Marta Kocnovi, ovlivnil mne také farář Stanislav Čapek. Ráda jsem též chodila do Sokola na Malé Straně a krásné zážitky byly též ze skautského prostředí. V padesátých letech to bylo především sdružení. Měli jsme štěstí. Našimi staršími bratry se stali mladí teologové Kája a Jenda Trusinovi, Jan Čapek, Bláža Šourek. Oni měli naši důvěru, s nimi mohl člověk debatovat úplně o všem. Také farář Daniel Henych nás svou laskavou povahou ovlivnil. Nějakou dobu u Salvátora působil. Vystudovala jsem Filosofickou fakultu, obor dějiny umění. V mém dalším zaměření mě ovlivnil Vladimír, který učil. Vzali jsme se v roce 1960.

V čem, kromě stránky finanční, vidíte smysl dobročinných akcí?

JK: Smysl dobročinných akcí vidím nejen ve finančním výdělku pro sbor, Křesťanskou službu, Diakonii. Lidé se při těchto činnostech poznávají, navazuje se přátelství a dělá se něco i pro lidi mimo sbor. Myslím si, že v současné době máme ještě mnohé další možnosti. V dejvickém sboru se cítím velmi dobře. Lidé jsou zde srdeční a milí a velice si vážím našich farářů.

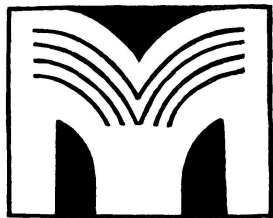
DB: Tato otázka se mi zdá nejsmysluplnější. Každý z nás, kdo má síly a možnosti, by měl pro své okolí něco dělat. Nejen pro radost svoji, ale hlavně pro lidi kolem - jsou totiž důležití. A dělat něco ve sboru, kde jsou faráři Hudcovi, je potěšení. Tady musím připomenout Hanku Volnou v Souterrainu 12 / 2011 o ocenění Bienále. Hodnota je v lidské sounáležitosti a v práci na společném díle.

Do čeho byste se v novém roce rády pustily?

DB: Zatím neustoupíme od zajetých aktivit a ta nová témata se objeví sama. Ale nakonec - moc nemluvit a něco dělat umí mnoho lidí v dejvickém sboru.

Děkuji za rozhovor a na závěr připojuji citát Alberta Schweitzera o pomoci: "Každý, kdo má to štěstí a smí přinášet pomoc a dobro, by měl pochopit, že se mu tím dostává velké milosti."

láh

Jestli pojeděš na mládežnický silvestr v Daňkovicích (28. 12. 2011 - 1. 1. 2012) ...

... počítej tentokrát s trochu menším pohodlím a společensky společenskou akcí, protože nás jede skoro dvacet (ale nějak se na faru poskládáme), mluvíme česky, moravsky, německy, anglicky, pojem „dejvická mládež“ totiž tentokrát zahrnuje také známé ze Střešovic i mimo Střešovice a známé (čti: známosti) či manželky známých, takže nehrozí, že bychom neměli pestré společenství - ideálně se to hodí k ekumenické diskusi připravené na páteční večer - nebo pokud nechceš vyrazit ven, třeba proto, že píšeš diplomku, nebo někomu děláš korekturu diplomky, máš pořád dost přátel kolem sebe, stejně tak na výletě se opravdu nemusíš nudit, nebo můžeš probrat všechno důležité se starými i novými tvářemi, nejlépe u česnečky v chlebu - kavárna/hospůdka Hofr na Blatinách, kdybys to chtěl někomu doporučit - ale je jasné, že to není jenom o výletech nebo o polévce (nicméně výborné - ale našinec nevařil na faře o nic hůř!), i když pro tebe jako pro Pražáka je příroda na Vysočině k nezaplacení, každopádně jako jindy máš taky možnost se přidat k diskusím, biblickým programům, můžeš se s námi podívat na dokument o Anně Politkovské, což ti můžu jenom doporučit, protože o ní i o válce v Čečensku se moc nemluví, jenom na to musíš mít žaludek, na druhou stranu, jednatřicátého si můžeš zase spravit náladu, to budeme hrát proti místním silvestrovské fotbalové utkání, jehož specialitou je zamrzlé fotbalové hřiště/kluziště s vrstvou prašanu, počítej s tím, že kopačky nepotřebuješ, pohory nejsou o moc lepší, že můžeš zapomenout na vytříbenou fotbalovou techniku a taky na to, že budeš hrát asi proti dvojnásobné přesile plus proti pár dětem, o které nesmíš zakopnout, na druhou stranu zase nevádí, když s sebou švihneš na zem, což se stane často, tak jako tak potom nakonec doma uschneš, přinejmenším do té doby, než půjdeme na přelomu starého a nového roku ven s přípitkem a se zpěvem - což mi připomíná, že ještě musíme docvičit těch pár čtyřhlasých písní, které budeme zpívat na novoročních bohoslužbách, na druhou stranu to vždycky nějak dopadne, akorát by bylo hloupé, kdybychom Petrovi Tomáškovi, který má kázání, udělali ostudu, ale ať to dopadne, jak chce, nakonec můžeme s pocitem příjemné a odpočinkové akce odjet, a to všichni a zdraví - což jsi asi celou dobu chtěl slyšet - a málem bych zapomněl říct, že nám spolu je moc dobře, ale to jsi snad vyčetl mezi řádky.

FHH

Plesám, plesáš, plesáme

Plesám, plesáš, plesáme. V úvodním slovesném titulku záměrně chybí několik mluvnických kategorií. Vyzdviženy jsou pouze první a druhá osoba jednotného čísla, tedy *plesám*, *plesáš*, které spolu v zápětí vyústí v jeden celistvý útvar první osoby čísla množného slova *plesáme*. Tak jako v mluveném jazyce tvoří slova a jejich ohebnost jednoznačnější a komplexnější celky, tvoří ho v životě žena a muž. Párů, ať už manželských či svobodných, malých nebo velkých, hubených a tlustých, ale hlavně tanečních, je v zimním čase, tzv. plesové sezoně, vždy mnoho. Bylo tomu tak i na plese všech plesů, bále bálů - letošním Báječným bálu.

Báječnej bál jako nejznámější ples nejen evangelické omladiny se v novém roce, roce 2012, konal v pátek 13. ledna v již dobře známých prostorách kulturního domu Krakov v pražských Bohnicích. Předem určený den v týdnu ani zlověstné datum nezabránilo milovníkům tance z rozličných koutů Prahy a okolí přiválat na společenskou událost, všemi tak netrpělivě očekávanou. Všeobecné veselí propuklo již kolem devatenácté hodiny večerní za zvuků písní Moon River (v překladu Měsíční řeka) Franka Sinatry a jiných. Přestože krátce po zahájení vlálo parketem pramálo odvážlivců, nemeškala jsem a hrdě odkráčela směr "taneční umění" pohupujíc se přitom do rytmu něžného waltzu... raz dva tři, dva dva tři...

Nebyla to jen kapela, tentokrát ve stylu prvorepublikové mafie, která dodávala pátečnímu večeru kouzlo, ale především švarní jinoši ozdobeni klobouky různých typů, tvarů, velikostí a barev, nemluvě o dámách v rozmanitých šatech a rukavičkách, zahalených do peří a rudých odstínů rtěnky. Těm odvážnějším nechyběly tmavé okulary spolu s bambitkami vyvolávajícími v příšivších přinejmenším letmý úsměv na tváři. Mezi dobře známými tvářemi nechyběli ani nově přidružení účastníci pozvaní odevšud.

"Raz, dva, tři, čtyři... ale né, druhou nohou !!" ozývalo se zprostřed parketu od páru, přesněji řečeno od jeho dámské poloviny, která svému partnerovi dávala bez okolků najevo, že Fred Astaire jako tanečník by jí byl stokrát milejší. Na protější straně sálu tek proudem zlatavý mok, kterým se oblažovali všichni mladí i právě omládnuvší hosté a hodnotili jeho kvalitu. Libě znějící jazzovou kapelu vystřídal kapela ještě lepšího ladění a pohádkové písně se linuly ze všech přítomných hudebních nástrojů, které mimo jiné zpěvem doprovázela slečna v černém. Úderem dvanácté hodiny přišla řada na dlouho očekávanou tombolu sestávající z mnoha velice hodnotných a užitečných předmětů, jak tomu tak obyčejně bývá. Mezi oschlým dortem, dětským jezdicím autíčkem a vstupenkou na příští Báječnej bál bylo možné získat například i třísetgramový Královský uherský salám, který jsem k svému velkému potěšení měla to štěstí vyhrát právě já.

Kolem jedné hodiny ranní se přiblížil konec pořádané zábavy a sentiment a

melancholie pomalu prostoupily posledními vytrvalci jako lezává mlha v dubnovém ránu. "Co jsou muži ve srovnání se skalami a horami?" píše Jane Austenová ve své *Pýše a předsudku*. Muži, jako často méně zdatní tanečníci, neobratní baviči a stydliví mužici, v dnešním světě zdaleka nedosahují výšin a krásy hor. Ale buďme skromní a vyjádřeme vděčnost, že na letošním Báječným bálu byli alespoň nějací, a doufejme, že v nadcházejícím roce uijeme s trochou štěstí přinejmenším tolik zábavy, kterou přinesl ples letošní, Báječnej bál, všech bálů bál a král.

Magdalena Hellerová

O debatním klubu seniorů

První schůzka debatního klubu seniorů se v našem sboru sešla 24. března 2003, celkem se zatím konalo 71 schůzek. Od začátku jsme si stanovili tři pravidla a to, že (a) schůzky budou mít předem stanovené téma, (b) odpovědného moderátora dané schůzky a (c) budeme se snažit vystačit s vlastními silami, neboť besedy s hostem jsou jiným pravidelným sborovým programem. Ovšem konkrétní formu schůzek jsme hledali, byla například uspořádána i vycházka k tolerančnímu hřbitůvku v Ruzyni nebo poslech nahrávky přednášky Hanse Künga „Mozart, stopa transcendence“ s hudebními ukázkami. Ke zvolenému programu debat měly nejbližší schůzky, v nichž na určitou předem zadanou otázku měli odpovědět všichni účastníci, například na otázky „Které verše z Písma si nejčastěji připomínám a proč?“, „Co Bible říká o životě ve stáří a starých lidech?“ nebo „Sepisují něco pro své potomky?“

Nakonec ale převládly schůzky charakteru delšího úvodního slova a navazující besedy, často to byl referát o zajímavé knize nebo o zážitcích duchovního charakteru. Tímto způsobem posloužili sestra Šindlerová a bratři Härtel, Čurda, Veselý, Prosek a Fišer, který schůzky dosud organizoval.

Některá témata si vyžádala více schůzek, a tak se zrodila praxe delších cyklů besed. První z těchto cyklů bylo jakési minimum pro mezináboženský dialog na základě knihy Pavla Hoška a řady úvah z poslední knihy Jana Hellera. Pokud jde o dialog s jednotlivými náboženstvími, čerpali jsme ze seminářů Hanse Künga na universitě v Tübingen. Pro dialog s židovským náboženstvím výborně posloužily dva sborníky. Logicky navázal cyklus o vztazích k ateismu, agnosticismu a „něcismu“, pro který jsme hodně čerpali z knih Tomáše Halíka.

Zatím poslední cyklus besed si vyžádalo téma „Ježíšovo evangelium a co v něm

už nenajdeme?“ Zde se sluší objasnit, jak jsme se k tomuto náročnému tématu dostali. Podnětem byl souběh tří faktorů:

Velmi nás oslovila nevelká knížka Petra Pokorného „Den se přiblížil“, jmenovitě otázka, proč naše schopnost oslovit současníky se blíží nule, a rada nebát se myslet a nebát se odvážných nových interpretací toho, co tvoří jádro naší víry; konkrétněji vyjádřeno „vědomě ukončit konstantinský experiment“ a zdůraznění: „Svému okolí jsme dnes dlužni... evangelium, které přinesl Ježíš ještě za svého působení v Galileji... Proto bychom měli začínat *evangeliem Ježíšovým*, tím co Ježíš učil a kázal.“

Do jistých rozpaků nás přivedl odlišný názor Tomáše Halíka, vyjádřený slovy: „*Pavlovo evangelium*, nejhlubší a nejvlastnější přínos Nového zákona.“ A jinde: „Bez Pavlových listů by se Nový zákon zdaleka tolik nelišil od apokalyptické literatury své doby, jazykem ani myšlenkovým nábojem. Vedle ubohé řečtiny synoptických evangelií a Apokalypsy nacházíme v Pavlových listech neuvěřitelnou bohatost metafor a rétoriku, která podle básníka Henry Baudaua připomíná v některých místech ohňostroje jiskřivých výstupů v Shakespearových dramatech.“

Oba autoři neváhali ke slovu evangelium připojit přívlastek a tím konstatovat rozdíl. A právě v tu dobu jsme se v Českém bratru 2 / 2009 v textu „Čtyři misijní artikuly“ dočetli: „Považujeme za kriticky důležité, aby se evangelium, nejlepší zpráva pro tento svět, šířila noblesně, důstojně a *bez přívlastků*.“ U zrodu tématu tedy stály tyto tři vzájemně rozporné projevy.

Byli jsme si vědomi toho, že téma se vymyká besedám seniorů, ale v návaznosti na referování o přečtených knihách jsme si dovolili hledat odpověď v teologických publikacích. Šlo nám spíše o to, abychom problematiku zmapovali, než abychom nějak „rozhodovali“ o věrouce. Takové rozhodnutí leží na bedrech každého jednotlivého přemýšlivého křesťana. Snad jsme se shodli na tom, že odsuzovat připojení přívlastku ke slovu evangelium znamená prostě zavírat oči před problémem, který tu je, ať se nám to líbí či ne, a to hodně dlouho.

V současnosti pro debatní klub hledáme mladšího seniora, který by byl schopen spolehlivě zajistit organizaci schůzek. Domnívám se, že by bylo vhodné vrátit se k původnímu záměru a zadanou otázkou umožnit účastníkům předem se doma zamyslet, eventuelně si připravit debatní příspěvek.

Nově využíváme sborovou stránku na internetu, kde pod hlavičkou „debatní klub“ lze nalézt soubory, které čerpají z průběhu některých minulých besed. Soubor „*Hledám slova pro hledající*“ čerpá z posledního výše zmíněného cyklu besed, je však formulován s ohledem na hledající, o duchovní otázky se zajímající bližní, kteří nejsou příliš nábožensky vzdělání. Domnívám se, že sborové aktivity by se měly obracet i mimo sbor a že internet k tomu nabízí jednu z vhodných cest.

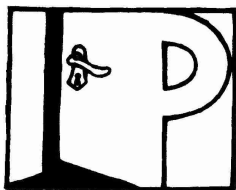
Drago Fišer

Úsměvná vzpomínka

Bylo to někdy na podzim roku 1991 za farářování Miloše Rejchrt. Vypravili jsme se na sborový autobusový výlet do Ženevy. Když už jsme byli tak blízko francouzských hranic, vyjeli jsme si na jeden den do francouzského lyžařského střediska Chamonix.

Znáte to jistě všichni, když někde zaparkuje autobus plný turistů. Nejdříve všichni hledají toalety. Neměli jsme ale francouzské franky, tak se náš hon soustředil na možnost bezplatnou. Ta byla záhy objevena v nedaleké restauraci. Jenže při příchodu tolika lidí se jeden zaměstnanec zvedl, dal si před toalety židličku a v ruce držel misku. Naše fronta záhy znervózněla: „Co budeme dělat?“ Někdo statečný (už si nepamatuji, kdo to byl) se ale vydal onomu zaměstnanci česky a rukama - nohama vysvětlovat, že jsme z Československa a fakt nemáme peníze. Pán nechápal. Ani Československo, ani Praha - nic. Pak dotyčného napadla spásná myšlenka, řekl: „Václav Havel“. Pán povstal, zasalutoval a odešel i s talířkem pryč.

Marta Študentová

Poslední únorou neděli (26. 2.) zveme srdečně na dvě sborové akce.

- Nejprve **děti a rodiče na společnou výpravu**. Aby se lépe šlo, bude pro ně ve sboru po bohoslužbách připraveno společné občerstvení, pak se vydají na Hrad do expozice Příběh Pražského hradu, kde stráví asi půldruhé hodiny. Náčelníci výpravy je a více informací podá Martina Študentová (724 286 511).
- Týž den v **17 hodin** bude v naší modlitebně **autorské čtení z knih Pavla Rejchrt**.

Kalendář na únor 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	5. 2. s VP 12. 2. 19. 2. 26. 2. I. postní, VP 4. 3. II. postní, Naši pěvci	P. Tomášek P. Hudec P. Tomášek A. Hudcová / P. Hudec P. Hudec
Biblická hodina	úterý 18:00	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 pátek 13:45 v ZŠ Suchdol
Mládež a dorost	úterý v 19:15	
X-cátníci	čtvrtek 16. 2. v 19:30 (P. Tomášek)	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30	
Křesťanská služba	neděle 5. 2. po bohoslužbách	
Klub poznávání	středa 29. 2. ve 14:00 (P. Tomášek: Studia v Izraeli)	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 6. 2. a až 27. 2. (!) v 15:00	
Debatní klub seniorů	po dohodě	
Setkání s hostem	čtvrtek 23. 2. v 19:30 (Petra Růžičková: Mise humanitární organizace „Lékaři bez hranic“ očima zdravotní sestry)	
Staršovstvo	čtvrtek 9. 2. v 19:30	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

www.dejvice.evangnet.cz